

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **PG-Hazlov a.s.**, se sídlem v Hazlově č.p. 453, zastoupen JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D., advokátem se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2012, č.j. 88048/2012-MZE-14132,

t a k t o :

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se z a m í t á .
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení označeného rozhodnutí Ministerstva zemědělství, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 4. 4. 2012, č.j. SZIF/2012/0120147, kterým byla žalobci pro rok 2011 poskytnuta dotace v rámci agroenvironmentálních opatření, podopatření postupy šetrné k životnímu prostředí, titulu ekologické zemědělství, a podopatření ošetřování travních porostů, podle nařízení

vlády č. 79/2007 Sb., o podmínkách a provádění agroenvironmentálních opatření, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „nařízení vlády“), v celkové výši 4 358 689,48 Kč.

V žalobě uvedl, že jeho právo na náhradu dodatečných nákladů a ušlých příjmů souvisejících s přijetím kvalifikovaných dlouhodobých závazků hospodaření vyplývá z Nařízení Rady (ES) č. 1698/2005, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) (dále jen „Nařízení 1698“). Obsah tohoto práva je konkretizován Programem rozvoje venkova (dále jen „Program“), přijatým Vládou ČR a následně schváleným dne 23. července 2007 Evropskou komisí v souladu s příslušnými ustanoveními Nařízení 1698; tímto schválením se Program stal přímo a v plném rozsahu závazným pro Českou republiku ve smyslu ustanovení čl. 18 odst. 2 Nařízení 1698. Žalobce se domnívá, že Nařízení 1698 a s ním související nařízení a rozhodnutí Komise mají, na základě ustanovení čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie, přímý účinek na vztahy mezi žalobcem a Českou republikou a bezprostředně zakládají práva žalobce. Možnost žalobce se svých práv dovolat přímo vůči žalovanému tak již není ničím podmíněna. Žalovaný je orgánem státu, jehož povinností je přímo aplikovat Nařízení 1698 a předřadit jej aplikaci jakékoli kolidující vnitrostátní normy. Vláda ČR dále vydala, výslovně v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie včetně Nařízení 1698 a s cílem konkretizovat podmínky k provádění Programu, mezi jinými i nařízení č. 79/2007 Sb., o podmínkách provádění agroenvironmentálních opatření. Obecně platí, že členský stát se při vydávání předpisů provádějících přímo účinné normy Evropské unie nesmí dopustit zásahu do obsahu norem, nýbrž pouze zajistit jejich konkretizaci a vytvořit předpoklady jejich uplatnění. Proto platí, že v případě, kdy by Česká republika, ať již z jakéhokoli důvodu, nekonkretizovala Nařízení 1698 v rámci českého právního řádu, prostřednictvím nařízení vlády č. 79/2007 Sb., vyplýval by rozsah nároku žalobce na kompenzační platby nepochybně pouze přímo z ustanovení Nařízení 1698, resp. z ustanovení Nařízení 1698 v kombinaci s Programem, a Česká Republika není oprávněna dopustit se zásahu do obsahu Nařízení 1698, tj. jakkoli měnit rozsah nároku žalobce vyplývající z Nařízení 1698 v kombinaci s Programem.

Dále žalobce uvedl, že Vláda ČR prostřednictvím Programu pevně stanovila výši újmy (resp. dodatečných nákladů a ušlých příjmů v duchu Nařízení 1698) v rámci agroenvironmentálního opatření a tím i výši kompenzačních plateb k její náhradě; v Programu byl pro kompenzační platby použit termín „náhrady za ekonomické ztráty“. Tyto kompenzační platby byly v Programu stanoveny v Kč na 1 ha plochy půdy obhospodařované v daném režimu, a přepočteny orientačně do EUR pevným kurzem, kterým byl průměrný směnný kurz roku 2005 ve výši 29,784 Kč / EUR (dále jen „počáteční kurz“). Takto stanovené kompenzační platby, ovšem již pouze v EUR, následně vláda převzala do nařízení č. 79/2007 Sb. 3. Kompenzační platby, stanovené tedy v N79 v EUR, jsou zemědělcům vypláceny Státním zemědělským intervenčním fondem, coby platební agenturou ČR, v Kč podle směnného kurzu (dále jen „přepočítací kurz“), který je uveřejněn vždy v prvním Úředním věstníku Evropské unie (dále jen „ÚVEU“) vydaném v kalendářním roce, za který se platba poskytuje, a který je uveden k datu, které je nejbližší začátku tohoto kalendářního roku (§ 13 odst. 12 nařízení č. 79/2007 Sb.). Původní denominace kompenzačních plateb v Programu v Kč odpovídá podstatě nákladů zemědělců, které jsou v drtivé většině denominovány právě v Kč. Výpočet výše újmy sloužící pro přípravu Programu provedl v roce 2007 Výzkumný ústav

zemědělské ekonomiky v Praze; výpočet byl proveden s využitím údajů o nákladovosti zemědělských výrobků v zemědělských podnicích ČR za roky 2001 až 2004. Od okamžiku prvotního výpočtu navíc nebyla výše újmy jakkoliv aktualizována resp. valorizována, např. s ohledem na růst cen vstupů do zemědělství, přitom výše ztrát zemědělců způsobených absencí valorizace kompenzačních plateb v důsledku růstu cen vstupů do zemědělství zhruba odpovídá vyšší ztrát zemědělců v důsledku přepočítávání kurzu.

Podle názoru žalobce následné stanovení kompenzačních plateb v nařízení vlády č. 79/2007 Sb. v EUR proto z podstaty vytváří nerovnováhu v náhradách dodatečných nákladů a ušlých příjmů a v případě posílení směnného kurzu Kč / EUR nad přepočítací kurz přímo porušuje právo žalobce na náhradu dodatečných nákladů a ušlých příjmů, a to v rozporu s Nařízením 1698. Na tom nemění nic ani skutečnost, že ustanovení § 13 odst. 12 nařízení vlády č. 79/2007 Sb. shledáno v souladu s ustanoveními čl. 7 Nařízení Komise (EC) č. 1913/2006. Program rozvoje venkova navíc vstoupil v platnost až po datu účinnosti Nařízení 1913 - Česká republika se tedy jednoznačně a vědomě odchýlila od zmíněného čl. 7 Nařízení 1913 ve prospěch právní a ekonomické jistoty zemědělců a Komise tuto odchylku svým schválením Programu akceptovala a schválila. Následné přijetí podzákonné prováděcí normy (tj. konkrétně § 13 odst. 12 nařízení vlády č. 79/2007 Sb.) Českou republikou bez spoluúčasti Komise na odpovídající změně Programu staví tuto normu do rozporu s Nařízením 1698.

Výši neuhrazených nároků žalobce z titulu kompenzačních plateb dokládal žalobce tabulkou, z níž mělo vyplývat, že přestože výše jeho újmy (dodatečných nákladů a ušlých příjmů) průběžně roste z důvodu růstu cen vstupů do zemědělství, náhrada této újmy (resp. výše kompenzačních plateb) neustále klesá, a to z důvodu použití přepočítacích kurzů. Proto jen napadeným rozhodnutím žalobci vznikly nedoplatky na kompenzačních platbách v celkové výši 815 864,39 Kč (bez započtení růstu cen vstupů do zemědělství), resp. 1 953 397,17 Kč (po započtení růstu cen vstupů do zemědělství).

Žalobce uzavřel s tím, že stanovením výše újmy v nařízení vlády č. 79/2007 Sb. v EUR (přes její počáteční stanovení v Programu v Kč) a jejím zpětným přepočtem z EUR do Kč přepočítacími kurzy- i v důsledku poklesu přepočítacích kurzů ve srovnání s počátečním kurzem - porušila Česká republika právo žalobce na náhradu dodatečných nákladů a ušlých příjmů souvisejících s přijetím kvalifikovaných dlouhodobých závazků hospodaření založené přímo použitelnými předpisy Evropských společenství. Žalovaný tedy neměl při výpočtu výše kompenzačních plateb použít ustanovení § 13 odst. 12 nařízení vlády č. 79/2007 Sb., a to pro rozpor takového postupu se zmíněným obsahem práva žalobce.

Žalobce proto navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva zemědělství zrušil a aby věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému a aby žalobci přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní námitky, setrval na své argumentaci z napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že Státní zemědělský intervenční fond rozhodnutím č.j.: SZIF/2012/0120147 ze dne 4. 4. 2012, vydaným dne 5. 4. 2012 poskytnul pro rok 2011 dotaci v rámci agroenvironmentálních opatření, podopatření postupy Šetrné k životnímu prostředí, titulu ekologické zemědělství a podopatření ošetřování travních porostů v celkové výši 4 358 689,48 Kč podle nařízení vlády č. 79/2007 Sb., o podmínkách provádění agroenvironmentálních opatření, ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že SZIF měl při výpočtu dotace poskytnuté v rámci agroenvironmentálních opatření pro rok 2011 použít paušální výši náhrady uvedenou v CZK v Programu rozvoje venkova České republiky na období 2007 - 2013 ve znění schváleném Usnesením Vlády České republiky č. 948 ze dne 16. 8. 2006, případně použít pro přepočtení z EUR na CZK směnný kurz 29,784 CZK/EUR. Žalovaný jako odvolací orgán konstatoval, že především nesouhlasí se závěrem odvolatele, podle něhož zemědělci, který splní podmínky spojené se závazky specifikovanými odvolatelem v podaném odvolání v bodu A., vzniká nárok na agroenvironmentální platby podle čl. 39 nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV). Jak vyplývá z obsahu nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 předmětem tohoto nařízení je definování základních principů (směrů) strategie rozvoje venkova a definování podmínek (limitů) stanovených členským státem pro přípravu programů pro rozvoj venkova. Žádný přímý nárok tak konkrétnímu zemědělci (fyzické či právnické osobě) na čerpání finančních prostředků z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova na podkladě nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 nevzniká, neboť předpokladem výplaty konkrétní platby je splnění veškerých podmínek stanovených národními právními předpisy. K další části obsahu podaného odvolání žalovaný konstatoval, že odvolatel dovozuje rozpor mezi nařízením vlády č. 79/2007 Sb. a Programem rozvoje venkova, resp. nařízením Rady (ES) č. 1698/2005, a to v části týkající se přepočtu (použitého směnného kurzu) podpory (dotace), která je vyplácena žadateli při splnění podmínek stanovených v rámci agroenvironmentálních opatření podle nařízení vlády č. 79/2007 Sb. Tuto argumentaci lze však hodnotit pouze jako účelovou, neboť již z jazykového výkladu vyplývá, že žádný rozpor mezi citovanými dokumenty není. Pevný směnný kurz roku 2005 ve výši 29,784 CZK/EUR byl v rámci Programu použit pouze a jen z důvodu ilustrace výše vypočtené podpory v CZK. Jak vyplývá dále z obsahu Programu, tento programový dokument pro účely aplikace v rámci České republiky předpokládal přijetí příslušných prováděcích nařízení vlády České republiky. V souladu s tímto předpokladem a podle ust. § 2c odst. 5 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství bylo mj. přijato nařízení vlády č. 79/2007 Sb. V tomto nařízení vlády byl pak závazným způsobem stanoven v § 13 odst. 12 směnný kurz pro přepočtení dotace stanovené v EUR na CZK. Podle § 13 odst. 12 cit. nařízení vlády tak platí, že „*Fond poskytne dotaci v měně České republiky; sazba dotace podle odstavce II se přepočte podle směnného kurzu, který je uveřejněn v prvním Úředním věstníku Evropské unie vydaném v kalendářním roce, za který se platba poskytuje, a který je uveden k datu, které je nejbližší začátku tohoto kalendářního roku.*“ Určení směnného kurzu dle nařízení vlády č. 79/2007 Sb. pak, jak to vyplývá z výše uvedeného, nemůže být v rozporu s obsahem Programu, neboť ten žádné závazné určení směnného kurzu EUR/CZK neobsahuje. Pevné stanovení výše dotace v EUR je pak nezbytným předpokladem pro řádné finanční řízení Programu rozvoje venkova, neboť celkový plánovaný příspěvek z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova je rovněž kalkulován pouze v měně EUR. Žalovaný tedy shrnul výše uvedené tak, že ustanovení § 13 odst. 12 nařízení vlády č. 79/2007 Sb. není v rozporu s nařízením Rady

(ES) č. 1698/2005 ani s obsahem Programu. K tvrzené dobré víře a legitimního očekávání kompenzace přijatých závazků zemědělci v měně CZK v částce vycházející ze směnného kurzu 29,784 CZK/EUR potom žalovaný konstatoval, že podmínkou nutnou pro vyplacení jakékoliv dotace podle nařízení vlády č. 79/2007 Sb. je předchozí zařazení do konkrétního agroenvironmentálního opatření, které je možné na základě předchozí žádosti žadatele. Pokud se tedy odvolatel rozhodl podat žádost o zařazení do agroenvironmentálního opatření podle nařízení vlády č. 79/2007 Sb. a rozhodl se plnit závazky ze zařazení do agroenvironmentálního opatření vyplývající, pak se měl seznámit s celým rozsahem podmínek poskytnutí dotace podle nařízení vlády č. 79/2007 Sb. včetně vyjádření výše dotace v měně EUR a způsobu stanovení směnného kurzu, a to ještě dříve než podal žádost o zařazení do příslušného agroenvironmentálního opatření.

Městský soud posoudil věc takto:

Z úřední činnosti soudu zjistil, že skutkově obdobnou a právně shodnou záležitostí se zabýval již v rozsudku ze dne 3. 11. 2015, č. j. 5A 111/2013-25, jímž zamítl obdobnou žalobu téhož žalobce. Soud při rozhodování aktuální věci shledal, že není důvod odchytil se od závěrů, koncipovaných v citovaném rozsudku. Shodně s ním tedy uvádí, že předmětem sporu v dané věci je otázka, jakým způsobem má být určena výše plateb za dodatečné náklady a ušlé příjmy podle čl. 39 nařízení Rady.

Podle čl. 39 nařízení Rady poskytují členské státy Evropské unie podporu na opatření zaměřená na udržitelné využívání zemědělské půdy prostřednictvím agroenvironmentálních plateb na celém svém území podle svých zvláštních potřeb. Agroenvironmentální platby, které jsou poskytovány ročně a kryjí dodatečné náklady a ušlé příjmy v důsledku přijatého závazku, se poskytují zemědělcům, kteří dobrovolně přijmou agroenvironmentální závazky.

Podle § 2c odst. 1 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, se Programem rozvoje venkova podle přímo použitelného předpisu Evropské unie rozumí soubor opatření k provádění politiky podpory zemědělství v oblastech méně příznivých pro zemědělství, podpory rozvoje navazujících odvětví a podpory rozvoje venkova.

Podle § 2c odst. 5 zákona o zemědělství upraví vláda nařízením podmínky k provádění Programu rozvoje venkova podle odstavců 1 a 2, jestliže tuto úpravu vyžadují předpisy Evropské unie.

Podle § 13 odst. 11 nařízení vlády vypočte SZIF výši dotace při uplatňování jednotlivých agroenvironmentálních opatření jako součin výměry, na kterou je poskytována dotace v rámci příslušného agroenvironmentálního opatření, a sazby stanovené podle odstavců 1 až 10 pro příslušné agroenvironmentální opatření.

Podle § 13 odst. 12 nařízení vlády poskytne SZIF dotaci v měně České republiky; sazba dotace podle odstavce 11 se přepočte podle směnného kurzu, který je uveřejněn v prvním Úředním věstníku Evropské unie vydaném v kalendářním roce, za který se platba poskytuje, a který je uveden k datu, které je nejbližší začátku tohoto kalendářního roku.

Soud nepřisvědčil námitce spočívající v tvrzení, že nárok žalobce vyplývá pouze z nařízení Rady, resp. Programu rozvoje venkova, a Česká republika není oprávněna dopustit se zásahu do jeho obsahu a ani není oprávněna jakkoli měnit rozsah tohoto nároku. S žalobkyní lze souhlasit pouze v tom, že nařízení Evropské unie jsou obecně za splnění všech podmínek přímo použitelnými právními předpisy, které vyvolávají právní účinky a mají aplikační přednost před vnitrostátními normami. Avšak vzhledem k tomu, že nařízení Rady, a to ani ve spojitosti s Programem pro rozvoj venkova, neobsahuje komplexní úpravu podpory rozvoje venkova, konkrétně chybí např. ustanovení o směnném kurzu, není možné postupovat pouze podle jejich ustanovení; v takovém případě by totiž nebylo možné provést pro účely výplaty podpory přepočít z eur na české koruny. Navíc čl. 39 odst. 1 tohoto nařízení stanoví členským státům povinnost poskytovat podporu na celém jejich území podle jejich zvláštních potřeb; ze sousloví „*podle svých zvláštních potřeb*“ lze dovodit, že je na členských státech, aby si samostatně podle svých požadavků a priorit upřesnily poskytování podpory vnitrostátními předpisy. Správní orgány tedy správně vycházely z ustanovení nařízení Rady v kombinaci s ustanoveními nařízení vlády.

Námitka žalobce, že schválením Evropskou komisí se stal český Program rozvoje venkova přímo a v plném rozsahu závazným pro Českou republiku a že správní orgány pochybily, když při výpočtu podpory poskytnuté v rámci agroenvironmentálních opatření nepoužily pevný kurz uvedený v Programu rozvoje venkova z roku 2005 ve výši 29,784,- Kč / 1,- euro, není důvodná.

Programem rozvoje venkova se dle zákona o zemědělství rozumí soubor opatření k provádění politiky podpory zemědělství v oblastech méně příznivých pro zemědělství, podpory rozvoje navazujících odvětví a podpory rozvoje venkova. Program rozvoje venkova České republiky na období 2007 – 2013 byl schválen usnesením vlády č. 948 dne 16. 8. 2006. Usnesení vlády představuje jednu z forem rozhodnutí vlády jako kolektivního orgánu, avšak na rozdíl od další formy rozhodnutí vlády – nařízení vlády – není obecně závazným právním předpisem ve smyslu pramene práva. Z tohoto důvodu není Program rozvoje venkova způsobilý zakládat práva ani povinnosti fyzických nebo právnických osob. S poukazem na obsah Programu rozvoje venkova se tak nelze úspěšně dovolávat použití kurzu v něm uvedeného k výpočtu podpory vyplácené příjemcům dotace.

Ze znění Programu pro rozvoj venkova navíc nevyplývá, že by správní orgány měly při výpočtu použít směnný kurz 29,784,- Kč / 1,- euro, naopak ze samotného textu je zřejmé, že tento kurz byl v dokumentu použit jako vzorový příklad prvního směnného kurzu a má sloužit jako vodítko pro určení způsobu výpočtu výše podpory. Soud neshledal žádný jiný rozumný důvod, proč by byl uváděn kurz z roku 2005 v dokumentu schváleném v roce 2006, a to na další období do roku 2013.

Jak již soud uvedl výše, práva a povinnosti příjemců dotací nezakládá Program rozvoje venkova, nýbrž je určuje zákon o zemědělství společně s nařízením Rady, které tvoří základ celého institutu, tzn. že stanoví obecná pravidla pro podporu poskytovanou Evropskou unií pro rozvoj venkova. Podmínky k provádění příslušných programů, včetně výpočtu výše poskytované dotace, pak v mezích zákona a v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie upravuje nařízení vlády č. 79/2007 Sb.

Konkrétní způsob výpočtu dotace při uplatňování agroenvironmentálních opatření je zakotven v § 13 odst. 11 tohoto nařízení; výše dotace se vypočte jako součin výměry, na kterou je poskytována dotace v rámci příslušného agroenvironmentálního opatření, a sazby stanovené podle odstavců 1 až 10 pro příslušné agroenvironmentální opatření. Podle odst. 12 téhož ustanovení se dotace poskytují v měně České republiky, oproti tomu sazby dotací uvedené v § 13 odst. 1 až 10 nařízení vlády jsou stanoveny v eurech. K přepočtu sazby dotace z eur na české koruny tak slouží směnný kurz, který je uveřejněn v prvním Úředním věstníku Evropské unie vydaném v kalendářním roce, za který se platba poskytuje, a který je uveden k datu, které je nejbližší začátku tohoto kalendářního roku. Vyplácená částka tak závisí na směnném kurzu, jenž je stanoven obdobným způsobem jako v čl. 7 nařízení Komise.

Použití pohyblivého směnného kurzu dle nařízení vlády není v rozporu s nařízením č. 2799/98, na které poukázal žalobce v žalobě, neboť toto nařízení v bodu č. 3 preambule výslovně počítá s tím, že se směnný kurz eura vůči národní měně může v průběhu období měnit a že by měl být použit směnný kurz platný v den, kdy nastala rozhodná skutečnost.

Soud tedy konstatuje, že pevný směnný kurz uvedený v Programu rozvoje venkova nelze v daně věci použít, neboť se jedná pouze o kurz sloužící jako vzor pro výpočet podpory; správný kurz přepočtu z eur na české koruny je dán nařízením vlády, jež koresponduje s nařízením Komise.

Žalobce dále pouze konstatoval způsob přepočtu z eur na české koruny podle směnného kurzu uveřejněného v Úředním věstníku Evropské unie. Takové tvrzení neobsahuje žádnou konkrétní námitku, a proto se jím soud nezabýval.

Ohledně námitky týkající se stanovení kompenzačních plateb v eurech a z toho vyplývajícího porušení práva žalobce soud konstatuje, že podle čl. 39 odst. 4 nařízení Rady se agroenvironmentální platby poskytují zemědělcům za účelem krytí dodatečných nákladů a ušlých příjmů v důsledku přijatého závazku. Výše vyplacených plateb však není neomezená. Podpora může dosáhnout jen určité výše, je limitována maximální částkou stanovenou v příloze k tomuto nařízení. Nelze proto vyloučit, že poskytnutá podpora nepokryje faktické náklady některého z příjemců plateb. Tomuto závěru svědčí i skutečnost, že nařízení Rady ani nařízení č. 2799/98 výslovně neupravují směnný kurz z eura na české koruny a závazně nestanoví, že poskytovanými platbami musí být vždy a za všech okolností pokryty faktické náklady příjemce plateb. Nelze proto souhlasit se žalobcem, že uvedené předpisy jsou v rozporu s nařízením vlády.

Pokud by bylo cílem evropské normy poskytnout příjemcům plateb úplné kompenzace vzniklých nákladů a ušlého zisku, čl. 39 odst. 4 nařízení Rady by neobsahoval ustanovení o maximální výši podpory a současně by bylo příjemcům dotace uloženo veškeré náklady řádně prokázat. Soud tedy konstatuje, že poskytnutá podpora nemusí zemědělci pokrýt všechny vynaložené náklady a ušlé příjmy. Námitka žalobce o vzniku nedoplatků na kompenzačních platbách z důvodu růstu cen vstupů do zemědělství a poklesu vyplacených náhrad újmy tak neobstojí.

Z uvedeného plyne, že žalobce nemá žádné právo na to, aby mu byly dodatečně vzniklé náklady či ušlý zisk hrazeny v plné výši. Námitka, že žalobci napadeným rozhodnutím vznikly nedoplatky na kompenzačních platbách, je tedy neopodstatněná.

K námitce týkající se právní a ekonomické jistoty zemědělců soud uvádí, že v rámci každého dotačního programu existuje určité riziko, které na sebe bere subjekt tím, že do některého z dotačních programů vstoupí, čímž rovněž akceptuje stanovené programové podmínky. V nyní projednávaném případě jsou rizikové faktory představovány především vývojem směnného kurzu eura a české koruny; sazby dotace jsou stanoveny v eurech, zato platba má být vyplacena v českých korunách. Postup výpočtu dotace byl nařízením vlády stanoven předem, a to jednoznačným způsobem podle § 13 odst. 12. Žalobce, který takové riziko dobrovolně převzal, se proto nemůže dovolávat porušení své právní a ekonomické jistoty.

Soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že ustanovení § 13 odst. 12 nařízení vlády, resp. nařízení vlády jako celek, není v rozporu s nařízením Rady ani s nařízením Komise. Samotné nařízení Rady nestanoví žádný směnný kurz a způsob výpočtu určený nařízením vlády je obdobný tomu, který je uveden v nařízení Komise. Z nařízení Rady a nařízení Komise nevyplývá, že by úmyslem zákonodárců na úrovni Evropské unie bylo stanovit v roce 2005 stálý a nezměnitelný směnný kurz na celé období 2007 – 2013. Přepočítací kurz uvedený v Programu rozvoje venkova slouží, jak již bylo soudem konstatováno výše, toliko jako vzorový příklad pro výpočet podpory.

Městský soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2015, čj. 1 Afs 45/2015-56, v němž bylo konstatováno, že česká právní úprava neodporuje evropské právní úpravě a je v souladu s čl. 39 nařízení Rady. Evropská úprava totiž ponechala na členských státech, jakým způsobem dodatečné náklady a ušlé příjmy stanoví; Česká republika přitom vyšla z odborných odhadů průměrných hodnot nákladů vzniklých v důsledku přijetí závazku.

Žalobní námitky tedy soud neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková